

424
 426
 10 D
 nituis ses, & hulla urbæ lit tenerum scientia ad stipulante
 lucideris, mei quoque desideris ad iumõna p̄reconu adde
 sit tibi fructus diligõnae meæ, & si nulla tribuuntur rusti
 caris ornamenta testimoniu, Libris dicta tua cõfacundissi
 mis p̄redico, cum quibus sententiã meã ut bonorũ dõs cã
 societate coniungo. proximum est ut non diuidantur meritis,
 qui in qualibet iudicatione consentiunt unus est. Nequã procul
 euagatur ab arce sublimium, qui ad hoc quod illi pronuntias
 non dispari admittione concordat. ad epistolae tuæ
 tam enidicationis que mella me refero, cuius est blanda de p̄re
 senti & tenent a d̄ce p̄refatio, ut non sub trahatur uir tus
 & genius de futuri conficit concumantibus. Latinaris elocutio,
 dum per aluẽum suum Romanæ eloquentiæ unda p̄re labitur.
 ad que se porriget uix comprehendit aestimatio, qui maxi
 mus ad parisiẽ & in foribus. In matutina luce meridiano sul
 gore rutilasti. tue atur circa caelestis, q̄ntã muniũ suũ,
 & ut frequentibus amantõn epistolæ tuũ colas munis, salus
 nostræ xpī h̄spirat. *fin.*
 IN BAS TERNA UXORIS BASSICOLAS.
 Quam uagu constantem relinent hæc tectu decorem,
 mitatur ad amnia que quid habent pretii.
 Nam rutilat fuluũ uolæ deluce metallum,
 possessor rados spargit ubique suos.
 EPITAFIUM. EUFEMIAE.
 O bruit hæc tumulus uiuet post funere factis,
 quæ mortale nihil moribus inseruit.
 Eufemia tuus tellus complectitur artus,
 sed mens est n̄ ueris quã bene iuncta choris.
 O cident ætium seris tunc durissima seruit,
 cum superet factum nescia utra mali.
 Hæc theclamis secunda fuit, uduatã pudori,
 Exemplis natorum fecit amare d̄m;